

ere indbefattede Undercorporaler, Profosser, Spillemand, Trainkudste og Underofficersaspiranter, og hvis det altsaa ifølge Ordlyden indskrænkes dertil, vilde det jo kun medføre, at de forøgede Udgifter, som vilde blive en Følge af den foreslaaede Foranstaltning, skulde deles i et andet Forhold end det hidtilværende. Jeg troer imidlertid ikke, at dette er Meningen, og det er jo ogsaa ganske klart, at det ved Udførelsen vilde støde paa aldeles uoversigtelige Vanskeligheder. Jeg forstaaer derfor Endringsforslaget saaledes — og det kan mulig være hensigtsmæssigt, hvis det vedtages her, at sørge for, at dette ved en Redaction til tredie Behandling bliver gjort aldeles klart, i hvilken Henseende jeg skal beholde mig at conferere med de ærede Forslagsstillere — at det ikke skal finde Anvendelse paa Underofficererne, der, som sagt, have en gammel Ret til Genmandsfenge, men at det paa den anden Side heller ikke skal indskrænkes til, at alene den Meerudgift, som denne Lov vil medføre, skal deles i det Forhold, som her er foreslaaet, men at det skal angaae den hele Indqvartering af Menige. Det er jo altsaa et reent finantzielt Spørgsmaal, og jeg føler mig derfor kaldet til at oplyse det høie Thing om, hvilken finantziel Indflydelse en saadan Forandring vilde have. Fortiden udgjøre samtlige Indqvarteringsudgifter for de Menige 40,668 Rd. 65 $\frac{1}{2}$; men heraf bæres forlods af Statskassen den i Forordningen af 1816 § 10 fastsatte Godtgjørelse af 6 Rd. 8 $\frac{1}{2}$ aarlig eller $1\frac{3}{5}$ $\frac{1}{2}$ daglig pr. Mand, hvilket udgjør 14,648 Rd. 33 $\frac{1}{2}$, og naar disse drages fra, bliver Resten altsaa 26,020 Rd. 32 $\frac{1}{2}$, hvoraf Halvdelen udgjør 13,010 Rd. 16 $\frac{1}{2}$, hvilken Sum saaledes bæres baade af Staten og af Communerne. Statskassen udreder altsaa, som sagt, forlods 14,648 Rd. 33 $\frac{1}{2}$, og dernæst 13,010 Rd. 16 $\frac{1}{2}$, i det Hele altsaa 27,658 Rd. 49 $\frac{1}{2}$. Hvorledes Forholdet vil stille sig, naar der bliver indført Genmandsfenge, kan naturligviis kun tilnærmelsesviis siges; men jeg troer ikke, at jeg feiler ved at antage, at Udgiften vil stige med omtrent $\frac{1}{3}$, altsaa med 13,500 Rd., og den virkelige Udgift vilde altsaa blive omtrent 54,000 Rd. Naar nu derfra drages den normerede Godtgjørelse, der

naturaligviis er den samme, enten de Menige faae Gen- eller Tomandsfenge, med omtrent 14,600 Rd., saa bliver der tilbage til De-ling 39,400 Rd., og naar Statskassen deraf skal bære $\frac{2}{3}$, vil dette udgjøre 26,260 Rd., hvorefter det efter Ministeriets Forslag, naar Statskassen kun skal bære Halvdelen, vil udgjøre 18,700 Rd.; hvis Endringsforslaget derfor vedtages, vil Meerudgiften for Statskassen altsaa blive 7,560 Rd. Disse Oplysninger ere saa fuldstændige, som de i saa Henseende for Tiden kunne gives. Spørgsmaalet er naturligviis et reent finantzielt; thi det er en Sælfølge, at Vedetlaget kan gives under den ene eller den anden Form, og jeg skal derfor for mit Vedkommende kun erklære, at hvad Rigsdagen i saa Henseende maatte vedtage, vil blive tiltraadt af Indenrigsministeriet.

Segermann-Lindencrone: Den ærede Indenrigsminister har udtalt, at Sagen formentlig stillede sig saaledes, at der kun kunde være Tale om at antage eller forkaste Forslaget, og det paa Grund af, at man hverken kunde indlade sig paa at gjøre Forskjel mellem Byerne eller følge et ganske forandret Princip ved denne Leilighed. I begge Dele er jeg fuldkommen enig med den ærede Indenrigsminister, men jeg mener, at der er en Maade, hvorpaa man kunde betragte Forordningen af 15de November 1816 angaaende dette Spørgsmaal, hvorved jeg troer, man kunde komme til at fixere den Sum, som Ministeriet under ordinaire Forhold havde at udbetale, og hvorved man tillige ganske kunde holde sig til Bestemmelserne. Der tales nemlig i Forordningen af 1816 om Folk, der ere indqvarterede deels saaledes, at der ligger 2 Mand i en Seng, og deels saaledes, at der kun ligger een Mand i en Seng; det er kun Underofficerer og nogle med dem i Klasse Staaende, der ligge hver i sin Seng. Nu staaer her i Lovudkastet, at Kjøbstæderne „have efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse at anvise Qvarterer med Genmandsfenge istedetfor med Tomandsfenge til det indqvarterede Mandskab, imod derfor at nyde Godtgjørelse efter Reglerne i Forordningen af 15de November 1816 og Loven af 29de December 1850 § 2, 1ste Punktum“, men i Loven af 15de No-